

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: Nieten Internationale Spedition, s.r.o., IČ: 643 60 172**, se sídlem U Nietenu 65, 344 01 Chrastavec, **zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem**, se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice, **proti žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.6.20116, č.j. 5300-2/2016-900000-304.4,**

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), s přihlédnutím k nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění do 30.4.2016 (dále jen „celní kodex“), nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí

celní kodex, ve znění do 30.4.2016 (dále jen „nařízení č. 2454/93“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Pardubický kraj (dále jen „celní úřad“) - Výzva ručiteli k úhradě úroku z prodlení za dlužníka podle § 260l zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“) č.j. 63607-5/2015-590000-11 ze dne 13.11.2015.

Daňový subjekt společnost HAMWELL s.r.o. IČ: 24780839 (dále jen „celní dlužník“) dne 11.2.2013 podala celnímu úřadu celní prohlášení ev. č. MRN 13CZ5900001 GUNK2T2 s návrhem na propuštění zboží (pánská obuv se svrškem a podešví z plastu, zn. TUTTO PER TUTTO, dovezená z Číny) do celního režimu volný oběh, přičemž pro zajištění celního dluhu předložil celní dlužník záruční listinu č. 1111194 ze 11.2.2013 (záruka do nejvyšší částky 58 000 Kč) a záruční listinu č. 111197 ze dne 11.2.2013 (záruka do nejvyšší částky 52 000 Kč), ve kterých se žalobce jako ručitel zavázal společně a nerozdílně s celním dlužníkem splnit celní dluh (část A ručitelské listiny - Závazek ručitele: „Zajišťuje se celní a daňový dluh, kterým se rozumí povinnost uhradit clo, daně a poplatky, vybírané při dovozu včetně jejich příslušenství s výjimkou pokut.“). Následně bylo zboží propuštěno do navrženého celního režimu a celnímu dlužníkovi bylo doměřeno dovozní clo na základě deklarovaných celních hodnot. Po stanovení celní hodnoty zboží bylo tak celnímu dlužníkovi doměřeno dodatečným platebním výměrem č.j. 25588/2014-590000-11 ze dne 9.5.2014 dovozní clo v částce 51 241 Kč se lhůtou splatnosti d o 29.5.2014. Vzhledem k tomu, že celní dlužník doměřené dovozní clo ve lhůtě splatnosti neuhradil, vyzval celní úřad žalobce jako ručitele z předložených záručních listin k úhradě dlužné částky za celního dlužníka. Rozhodnutím ze dne 17. 6. 2014, č. j. 32573-3/2014-590000-11, celní úřad oznámil stěžovateli zahájení řízení o uložení povinnosti uhradit clo ručitelem podle § 260l odst. 1 celního zákona, které bylo vyměřeno celnímu dlužníkovi, a zároveň vyzval stěžovatele k vyjádření. Stěžovatel se v průběhu řízení vyjadřoval v tom smyslu, že pro zahájení řízení není důvod a postup celního úřadu považoval za nesprávný a nezákonný. Platební výměr, kterým bylo žalobci jako ručiteli předepsáno dovozní clo k úhradě ve výši 51 241 Kč, byl vydán dne 7.7.2014 pod č.j. 32573-6/2014-590000-11. Úhradu provedl žalobce dne 14.7.2014. Žalobce napadl tento platební výměr odvoláním, rozhodnutím žalovaného ze dne 21.5.2015 č.j. 9117-3/2015-900000-304.3 bylo odvolání zamítnuto a platební výměr potvrzen. Uvedené rozhodnutí o výměře celního dluhu žalobci jako ručiteli bylo předmětem soudního řízení vedeného u nadepsaného krajského soudu pod sp. zn. 52 Af 34/2015, přičemž žaloba i následná kasační stížnost žalobce byla zamítnuta, jak bude podrobněji uvedeno níže.

Rozhodnutí žalovaného, kterým byla potvrzena výzva žalobci jako ručiteli k úhradě úroku z prodlení za dlužníka podle § 260l celního zákona (specifikováno v záhlaví rozsudku), bylo napadeno žalobou o přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců od oznámení žalovaného rozhodnutí žalobci podle § 72 odst. 1 s.ř.s.

Žalobní body:

Žalobce tvrdí, že žalovaný vydal nezákonné rozhodnutí, neboť údajné ručení žalobcem za celní dluh na základě záručních listin bylo uvolněno, čímž by zaniklo, pokud by vůbec v minulosti došlo k jeho vzniku, což žalobce odmítá. Žalobce tvrdí, že závěr o vzniku a existenci ručení z titulu záručních listin je v rozporu se skutkovým a právním stavem věci. Dle žalobkyně nelze uvolnění jistoty, o čemž byl žalobce elektronicky vyrozuměn,

považovat pouze za technickou operaci a nespojovat s tímto úkonem zánik případného ručitelského závazku z důvodu toho, že takovým způsobem dle zákona ani dle záručních listin ručitelský závazek nezaniká a proto, že se žalobce zavázal splnit celní dluh včetně příslušenství. Žalobce přitom namítá, že postup žalovaného je v rozporu s legitimním očekáváním, jestliže byla jistota uvolněna, přičemž přesný postup pro uvolnění jistoty není zákonem stanoven, pouze je uvolnění zajištění (jistoty) uvedeno v čl. 199 celního kodexu.

Žalobce sporuje, že by součástí celního sluhu bylo příslušenství v podobě úroku z prodlení, uvádí, že z celního zákona takové ustanovení vyčíst nelze. Žalobce trval na tom, že se nikdy nestal ručitelem, což dovozuje z toho, že povolením č.j. 6158/2013 5900000-22.1 z neznámého dne (uvedeno v části B. Přijetí poskytnuté záruky), Celní úřad Česká Třebová povolil, aby se stal žalobce na žádost celního dlužníka ručitelem, avšak v roce 2013 Celní úřad Česká Třebová neexistoval, tudíž nemohl žádné takové povolení vydat. Dále uvádí, že žádné povolení není ani založeno ve spise.

Dále žalobce poukazuje na to, že záruční listiny neobsahují požadované náležitosti podle § 11 a příl. č. 7 vyhl. č. 421/2012 Sb., neboť před podpisem ručitele není uvedena poznámka „Záruka ve výši padesát dva tisíce Kč“ resp. „Záruka ve výši padesát osm tisíc Kč“, u podpisu ručitele není uvedeno jméno, příjmení a funkce nebo pracovní zařazení a dále proto, že žalobci nebylo doručeno rozhodnutí o přijetí záruky k zajištění celního dluhu, tedy dle žalobce nikdy nedošlo k účinnému přijetí záruky.

Žalobce proto požadoval, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil včetně předcházejícího rozhodnutí celního úřadu, a uplatnil právo na náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření odmítl důvodnost žaloby a setrval na zhodnocení skutkového stavu a na právním zhodnocení věci, jak jej provedl v žalobou napadeném rozhodnutí. Podle názoru žalovaného jsou vytýkané nedostatky záruční listiny pouze formálního charakteru, přičemž s technickým uvolněním jistoty nelze spojovat zánik ručitelského závazku, neboť takový druh jeho zániku zákon neuvádí.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost a práva na náhradu nákladů řízení se vzdal.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 1, 2 s.r.s., a to po provedení veřejného jednání ve věci.

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který

přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitě - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13). Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.4.2014, sp.zn. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.*“

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci činí (srov.

např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí tedy ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí ve vztahu k vydané výzvě ručiteli k úhradě úroku z prodlení za dlužníka podle ust. § 260l celního zákona a svoji právní argumentaci shrnuje následovně.

Předně je třeba uvést, že pro danou věc je významný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8.2016, č.j. 4 Afs 122/2016-4, který zamítl kasační stížnost žalobce podanou proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 11.5.2016, č.j. 52 Af 34/2015-28. Nejvyšší správní soud se totiž v daném rozsudku, když předmětem řízení byl přezkum zákonnosti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo žalobci uloženo, aby jako ručitel uhradil za celního dlužníka HAMWELL s.r.o. clo ve výši 51 241 Kč, zabýval posouzením platnosti právě oněch shora uvedených záručních listin vydaných žalobcem za účelem zajištění celního dluhu celního dlužníka do výše 58 000 Kč a do výše 52 000 Kč, když v bodě 29 a násl. uvedl argumentaci vyvracející důvodnost těch žalobních námitek, které shodně jako v této věci směřovaly proti existenci rozhodnutí o přijetí záruční listiny „Celním úřadem Česká Třebová“ a proti jeho řádnému doručení a dále proti platnosti záručních listin z důvodů absence právní úpravou stanovených náležitostí. S ohledem na vyčerpávající argumentaci Nejvyššího správního soudu k těmto uvedeným totožným námitkám krajský soud tuto část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.8.2016, č.j. 4 Afs 122/2016-4, přejímá do svého odůvodnění:

„[29] Ostatní námitky stěžovatele se týkaly nedostatků záručních listin. Stěžovatel zde namítá, že v části B. záručních listin je jako úřad, který záruční listinu vydal, uveden „Celní úřad Česká Třebová“, který v rozhodné době neexistoval. Část A. záručních listin rovněž neobsahuje náležitost stanovenou právním předpisem, tj. § 11 a přílohou č. 7 vyhlášky č. 421/2012Sb., neboť před podpisem ručitele není vlastnoručně uvedena poznámka vyjadřující výši záruky slovy. U podpisu ručitele pak chybí jméno, příjmení a funkce nebo pracovní zařazení zástupce ručitele. Stěžovatel rovněž namítá, že část B. záručních listin neobsahuje datum vydání rozhodnutí o povolení záruky a toto rozhodnutí mu nebylo doručeno.

[30] Stěžovatel v posuzovaném případě přijal ručitelský závazek prostřednictvím institutu jednotlivé jistoty s použitím záruční listiny podle § 260 odst. 1 písm. c) celního zákona. Podle tohoto ustanovení může být ručitelem pouze jiná osoba než dlužník, které to povolil příslušný celní úřad na žádost dlužníka nebo osoby, která by se dlužníkem mohla stát. Vzor záruční listiny v souladu s § 260m celního zákona stanovil v rozhodném období § 11 a příloha č. 7 vyhlášky č. 421/2012 Sb.

[31] Povolení přijmout ručitelský závazek ve formě záruční listiny je druhem rozhodnutí, jehož náležitosti se s ohledem na § 320 odst. 1 písm. b) bod 3 celního zákona řídí podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), není-li stanoveno jinak. Ve vztahu k označení celního úřadu, který povolení vydal, Nejvyšší správní soud shledal, že v části B. záruční listiny je za předtisk „Celní úřad“ nesprávně vepsáno „Česká Třebová“, tj. označení územního pracoviště Celního úřadu pro Pardubický kraj v České Třebové. Z obsahu části A. záruční listiny, otisku razítka podatelny Celního úřadu pro Pardubický kraj a otisku razítka celního úřadu v části B. však bez pochybností vyplývá, že záruční listina byla akceptována a povolení bylo vydáno Celním úřadem pro Pardubický kraj. Nesprávné

označení celního úřadu jako „celní úřad Česká Třebová“, kdy bylo namísto oficiálního označení celního úřadu vedeno jeho územní pracoviště, je podle Nejvyššího správního soudu v tomto kontextu třeba považovat za zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu, která nepředstavuje právní nebo věcnou vadu rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č.j.1 Afs 58/2009, č. 2119/2010 Sb. NSS). Tomu ostatně napovídá i skutečnost, že v době vydání rozhodnutí ani následně Celní úřad Česká Třebová neexistoval, jak poukazuje stěžovatel, a nemohla tedy ani vzniknout pochybnost o vydání povolení tímto celním úřadem.

[32] Za nedůvodnou je také třeba považovat námitku stěžovatele, podle níž je v části B. záruční listiny uvedeno pouze datum přijetí záruky a nikoliv datum vydání povolení. Nejvyšší správní soud konstatuje, že celní úřad v rozporu se vzorem v příloze č. 7 vyhlášky č.421/2012 Sb. ve výrokové části rozhodnutí nedoplnil datum vydání povolení za předtisk „ze dne“. Datace rozhodnutí však není náležitostí výroku rozhodnutí podle § 68 odst. 2 správního řádu a předmětné záruční listiny obsahují v souladu s požadavky na obsah písemného vyhotovení rozhodnutí v § 69 odst. 1 správního řádu datum vyhotovení. Mylná je v tomto ohledu úvaha stěžovatele, která ve vztahu k povolení vzniku záruky rozlišuje datum přijetí záruky a vydání povolení. Celní zákon v § 260 odst. 2 upravuje pouze „povolení“ vzniku jistoty a nijak vedle toho neupravuje institut jejího přijetí, fakticky je ovšem zřejmé, že celní úřad přijímá záruku právě rozhodnutím o povolení vzniku jistoty dle citovaného ustanovení (tomu ostatně odpovídá i nadpis části B. tiskopisu, jehož vzor obsahuje příloha č. 7 citované vyhlášky).

[33] Namítané nedostatky části A. záruční listiny je třeba posuzovat s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 Afs 57/2008 – 60, kde Nejvyšší správní soud shledal, že pokud záruční listina obsahuje jednoznačnou identifikaci toho, že se jedná o záruku individuální s použitím záruční listiny a rovněž pochybnosti nevzbuzující označení ručitele obchodní firmou, adresou sídla, identifikačním číslem a firemním razítkem, tak tato listina může být považována za platný podklad pro vznik ručitelského závazku. Část A. záruční listiny přitom není součástí rozhodnutí správního orgánu, které je obsahem části B. záruční listiny. Uplatní se zde tedy závěr Nejvyššího správního soudu z výše uvedeného rozsudku, podle něhož „jakkoliv je vzor záručního dokladu stanoven veřejnoprávním předpisem, nelze na tento doklad nahlížet jako na vrchnostenský akt správního orgánu“. Ze záruční listiny je bez pochybností patrná výše záruky vyjádřená číslicemi. Jestliže zástupce stěžovatele nedoplnil vlastní rukou do formuláře částku také vyjádřenou slovy, nejedná se o pochybení, které by mělo za následek neplatnost záruční listiny. K související námitce stěžovatele, že u podpisu v rozporu s vyhláškou chybí jméno, příjmení a funkce nebo pracovní zařazení zástupce ručitele, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka nemá oporu ve spise. Na předepsaném místě se v části A. záruční listiny tyto údaje spolu s podpisem zástupce ručitele (stěžovatele) pana Tomáše Urbana nacházejí.

[34] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud také námitku, podle níž rozhodnutí o povolení ručení nebylo stěžovateli doručeno. Podle § 72 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Ústní vyhlášení má účinky oznámení v případě, že se účastník současně vzdá nároku na doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Tato skutečnost se poznamená do spisu. Z těchto východisek je nutné vycházet také v posuzovaném případě. Ustanovení § 260k odst. 2 celního zákona sice stanoví, že celní úřad si předloženou záruční listinu po ověření její

platnosti a správnosti ponechá, což však nevylučuje povinnost rozhodnutí o povolení ručení účastníkům řízení řádně oznámit.

[35] Nejvyšší správní soud shledal, že rozhodnutí o povolení ručení nebylo v posuzovaném případě doručeno standardním způsobem podle § 21 odst. 1 správního řádu, tj. prostřednictvím veřejné datové sítě na elektronickou adresu, popř. na jinou adresu pro doručování. Ve správním spisu potom není ani poznámka dokládající ústní vyhlášení rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 správního řádu. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však plyne, že smyslem a účelem doručování je, aby se účastníci řízení seznámili s písemnostmi správního orgánu a měli tak možnost uplatnit svá práva a oprávněné zájmy při zachování efektivního fungování veřejné správy. Je tedy možné, aby došlo k účinnému doručení písemnosti, přestože nejsou splněny všechny zákonné požadavky na doručování, pokud dojde k zachování práv účastníka řízení. Například v rozsudku ze dne 29.6.2011, č. j. 8 As 31/2011 - 88, se Nejvyšší správní soud vyjádřil k možnosti řádného doručení při nesplnění všech podmínek následovně: „Nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování však nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je totiž nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95, a v jeho rámci další citovanou judikaturu). Pokud tedy bylo rozhodnutí doručeno jiným nespochybnitelným způsobem, např. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, nemohlo mít v posuzované věci pochybení žalovaného vliv na platnost doručení se všemi jeho účinky.“ Relevantní jsou rovněž závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ohledně otázky práv opomenutých účastníků správního řízení v rozsudku ze dne 17.2.2009, č. j. 2 As 25/2007- 118, č. 1838/2009 Sb. NSS, a které rovněž vyzdvihují materiální funkci doručování úředních písemností.

[36] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu pak dále vyplývá, že „řádné doručení písemnosti v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena, a že existuje důkaz o tom, že daná osoba písemnost převzala. Důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznámá, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.3.2009, č.j. 1 AfS 148/2008 - 73).

[37] Pokud má být však řádné doručení písemnosti a s tím i obeznámení adresáta s jejím obsahem zpochybněno, postačí, pokud účastník správního řízení okolnosti doručení (standardně např. údaje v doručence) vyvrátí předestřením jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2006, č.j. 2 AfS 158/2005 - 82, č.1327/2007 Sb. NSS).

[38] V posuzovaném případě jsou záruční listiny v části B., tj. v části obsahující rozhodnutí správního orgánu o povolení vzniku jistoty opatřeny podpisem zástupce stěžovatele T.U. Tato skutečnost s ohledem na běžnou úřední praxi potvrzování přijímání osobně doručovaných

písemností podpisem nasvědčuje tomu, že rozhodnutí bylo adresátovi oznámeno a tento se s ním seznámil. Stěžovatel v řízení před žalovaným, před krajským soudem a nyní ani před Nejvyšším správním soudem nepředestřel žádné jiné vysvětlení uvedené skutečnosti. Nejvyšší správní soud při posouzení předmětné věci nemohl odhlédnout také od skutečnosti, že stěžovatel je profesionálním poskytovatelem celních služeb, který v předmětné věci poskytoval zastoupení celnímu dlužníkovi v celním řízení včetně za jištění celního dluhu. Není tedy pravděpodobné, že by se stěžovatel nezajímal způsob vyřízení své žádosti o poskytnutí záruky. Tvrzení o nedoručení rozhodnutí o přijetí poskytnuté záruky proto Nejvyšší správní soud s ohledem na postup stěžovatele ve správním řízení za nevěrohodné a účelové. Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti, že předmětná rozhodnutí o povolení vzniku záruky byla stěžovateli oznámena a tento se s nimi měl možnost seznámit. Námitka proto není důvodná.

[39] Pokud stěžovatel dále vyjadřuje pochybnosti ohledně toho, že podpis na části B. záruční listiny skutečně patří panu U. a namítá, že „odvolací celní orgán se přitom ani nenamáhal tím, aby vyslechl pan U., jemuž podpis na listinách přiznává, zda skutečně jde o jeho podpis a proč je jeho podpis na straně B. záručních listin“, jedná se o námitku rovněž nedůvodnou. Pan T. U. byl prokazatelně zástupcem stěžovatele jednajícím jeho jménem před celními úřady, který v posuzovaném případě vyplňoval záruční listin. O této skutečnosti nevznikla v řízení před správními orgány pochybnost a stěžovatel v žalobě ani kasační stížnosti neuvedl žádné nové skutečnosti, které by toto zjištění vyvracely, resp. ani výslech tohoto svého pracovníka v řízení před krajským soudem nenavrhoval. Stěžovatel potom neuvedl žádné skutečnosti, které by vyvolávaly pochybnosti o pravosti podpisu uvedeného v části B. záruční listiny (tento podpis je zcela shodný s podpisem stejné osoby v části A. tiskopisu, který stěžovatel nezpochybnil) a skutkový závěr žalovaného a krajského soudu, že rozhodnutí převzal právě pan T.U., který za stěžovatele v řízení o povolení ručení formou záruční listiny jednal, tak ob stojí.“

Pokud jde o další stěžejní žalobní námitku, a to námitku zániku ručitelského závazku žalobce v důsledku uvolnění zajištění (jistoty), o čemž byl žalobce elektronicky spraven, uvádí krajský soud následující.

Ustanovení § 256 odst. 1 písm. c), § 260k celního zákona upravují zajištění celního dluhu jednotlivou jistotou s použitím záruční listiny. Jedná se přitom o zajištění celního nebo daňového dluhu, který vznikl nebo by mohl vzniknout z jedné operace prováděné jedním dlužníkem s použitím záruční listiny.

Podle § 256 odst. 4 celního zákona, není-li celní nebo daňový dluh splněn, použije se celní jistota na úhradu cla a jeho příslušenství, daní a poplatků vybíraných při dovozu a jejich příslušenství, dopravného, skladného, pokuty uložené podle tohoto zákona a nákladů řízení.

Podle § 260l odst. 1 celního zákona celní úřad rozhodnutím uloží ručiteli povinnost uhradit clo a daň, za které se zaručil a které nebyly společnými a nerozdílnými dlužníky uhrazeny poté, co byli o jejich úhradu bezvýsledně upomenuti.

Z citované právní úpravy, zejména z ustanovení § 256 odst. 4 celního zákona je zřejmé, že celní jistota, tedy ručitelský závazek se nevztahuje pouze k jistině cla, nýbrž i k příslušenství cla, tudíž i k úrokům z prodlení plnění celního dlužníka. Z celního zákona nelze vyčíst, že by technickým uvolněním celní jistoty došlo k zániku ručitelského závazku.

S ohledem na to, že se ve vztahu k závazku dlužníka jedná o závazek akcesorický, je zjevné, že tento zaniká zánikem hlavního dlužnického závazku, jehož obsahem není pouze jistina, nýbrž právě i příslušenství, tedy rovněž úroky z prodlení. Krajský soud proto sdílí závěr žalovaného, že provedením technické operace, a to uvolněním finančních prostředků, které tvořily jistotu za celní dluh, byť bylo zjevně předčasné, nedošlo k zániku ručitelského závazku, neboť takový zánik ručitelského závazku není stanoven celním zákonem ani nevyplyval ze záruční listiny. Naopak, jestliže byl v každé ručitelské listině vázán zánik závazku na celní dluh včetně jeho příslušenství, jak je prokázáno (část A ručitelské listiny - Závazek ručitele: „*Zajišťuje se celní a daňový dluh, kterým se rozumí povinnost uhradit clo, daně a poplatky, vybírané při dovozu včetně jejich příslušenství s výjimkou pokut.*“), pak žalobce jako ručitel nemohl legitimně očekávat, že k zániku jeho ručitelského závazku došlo, aniž by byly uhrazeny úroky z prodlení s plněním celního dluhu, které jsou jeho příslušenstvím. Mimo to krajský soud připomíná, že již Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 25.8.2016, č.j. 4 Afs 122/2016-4 v bodě 38 uvedl: „*Nejvyšší správní soud při posouzení předmětné věci nemohl odhlédnout také od skutečnosti, že stěžovatel je profesionálním poskytovatelem celních služeb, který v předmětné věci poskytoval zastoupení celnímu dlužníkovi v celním řízení včetně za jištění celního dluhu.*“ Tedy jestliže je žalobce profesionálním poskytovatelem celních služeb, těžko se může bránit tvrzením, že legitimně očekával, že jeho ručitelský závazek zanikl, ačkoliv úroky z prodlení s plněním celního dluhu nebyly uhrazeny. Jinak řečeno, to, že byly technickou operací předčasně uvolněny složené finanční prostředky, nemohl žalobce důvodně považovat s ohledem na své postavení a s ohledem na dopadající právní úpravu za skutečnost vyvolávající zánik jeho ručitelského závazku. Proto ani námitka žalobce o jeho legitimním očekávání v důsledku technického uvolnění jistoty nemůže obstát.

To, že jsou úroky z prodlení celního dluhu příslušenstvím celního dluhu, žalobce ani nespороval, jeho námitka se vztahovala k zániku jistoty v důsledku technického uvolnění složených finančních prostředků. Nicméně tato okolnost, totiž že jsou úroky z prodlení celního dlužníka příslušenstvím celního dluhu, vyplývá z ustanovení § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu, neboť daní se rozumí rovněž clo, přičemž podle § 2 odst. 4 téhož zákona daň zahrnuje rovněž příslušenství daně, jímž se podle § 2 odst. 5 téhož zákona rozumí rovněž úroky, které vznikají podle daňového zákona (tedy rovněž podle celního zákona, neboť clo se podle daňového řádu považuje za daň, celní zákon je pak v tomto smyslu zákonem daňovým.) Použitelnost uvedených ustanovení v dané věci pak vyplývá z ustanovení § 4 daňového řádu, podle kterého se tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení použijí, neupravuje-li jiný zákon správu daní jinak.

Krajský soud proto veškeré uplatněné žalobní námitky vyhodnotil jako nedůvodné, když rozhodnutí žalovaného shledal zákonným, neboť se ztotožnil s jeho právním zhodnocením řádně zjištěného skutkového stavu věci. Krajský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 17. května 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová